

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

De l'excitació a la moderació

Sense cultura del pacte, ara es busca la poltrona

En la recent campanya electoral es va viure una forta crispació. Alguns candidats posaven de manifest una gran excitació.

Se'ls veia esverats, criticant, agredint verbalment amb frases a ben segur poc pensades i que sovint semblaven totalment precipitades.

La campanya es va caracteritzar pel fet que ningú no es posava d'acord en res. Una campanya que va tenir un nivell ínfim. Es canviaven els guions fins a deixar la sensació que alguns partits i candidats depenien de la direcció del vent. S'estava en la fase del retret permanent. Picabaralles i baix to.

Tot plegat era ben lluny de la moderació que presentava el cap de llista de Progressistes-SDP, Josep Roig, i els altres candidats i candidates de la nostra formació política.

Els progressistes sabíem –no sé si els liberals i els socialistes també– que les dificultats i els problemes que hauria d'encarar el nou govern que sorgís de les eleccions del 7 d'abril recomanaven, aconsellaven, moderació.

Durant tota la campanya els Progressistes vam dir i repetir que calia estendre ponts i que no convenia cavar trinxeres.

La nostra moderació fou emprada com a arma llançívola per la coalició socioliberal, que ens acusà de voler pactar amb DA. Un procés d'intencions que només buscava atiar el foc de l'enfrontament estèril i, alhora, presentar-se com l'única alternativa possible a DA.

A l'edició del BonDia del 2 d'abril del 2019 vaig tractar de "dissimuladors" els que explica-

ven sopars de duro per reparar-se el cadiram.

Un mes després, el dia 2 de maig, la votació de la nova sindicatura al Consell General ens ha donat la raó. Els liberals –que l'any 2011 ja s'havien aixoplugat sota el paraigua de DA sumant-se a l'onada taronja– tornaven a casa, votant les candidatures de DA.

En quinze dies intenten esborrar bona part d'improperis que van dir en els actes de campanya.

Van aprofitar la nostra moderació per acusar-nos de voler pactar amb DA

La nova Sindicatura ens ha donat la raó: els liberals tornen a casa i voten DA

No es va creure, ni es volia pensar, que existissin possibilitats reals que poguéssim haver-hi un govern de coalició després de les eleccions.

La manca de cultura de pacte, i l'escomesa contra els que demanàvem que no es cavessin més trinxeres, ha deixat gravares escenes grotesques.

I ara difícilment es pot pretendre coherència per construir plegats un acord de legislatura quan fa quinze dies la conversa es feia a cop de garrotades.

Van fer una campanya sense propostes, on el discurs imperant

era l'antiproposta, la desqualificació del contrincant enmig d'una carrera socioliberal per veure qui la deia més grossa.

No hi havia planteig, ni estaven d'acord. I ara s'ha vist.

Ningú es planteja fer un balanç crític a fons de la legislatura escolada i ningú formula unes propostes programàtiques que defugin la demagogia i siguin creïbles i possibles. Els "empitjoradors", els que pensen que com pitjor vagi la cosa millor els anirà a ells, van guanyant la partida. És el que hi ha, vet-ho aquí.

Mentrestant, els problemes del país són aquí, continuen i s'agreugen. I ara, quan s'acabin de repartir les cadires, caldria començar a resoldre'ls.

I com sigui que els problemes són prou importants la precipitació o la satisfacció demagògica de certes demandes no ajudaran a resoldre res.

Haurem d'esperar que s'anunciïn els pactes i s'acabi formant govern. Veurem si hi ha condicions per disposar d'un govern que governi.

I també veurem si les qüestions que no s'han volgut tractar durant la campanya es poden encarar ara des del sentit comú i la responsabilitat. La transversalitat és un valor de la democràcia europea que Andorra necessita aplicar amb urgència.

El que cal doncs és que l'interès general prevalgui sobre la confrontació i el soroll. Una necessitat ineludible si tenim en compte que ens enfrontem a una conjuntura econòmica difícil que requerirà molta concertació.